

ἀντιστιβέρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀδιστιβέρισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστιβερίζω.

Βοήθεια, στήριγμα ὑλικὸν ἢ ἠθικόν: Ἀδιστιβέρισι τοῦ
χρειάζεται πρᾶ, χωρὶς ραβδὶ δὲ δὴ καλοκαταφέρνει. Με-
γάλη -ν- ἀδιστιβέρισι 'τον' ὁ βάρεας εὐτός, ἂν ἤλειπεν εὐτός,
ἤθελε νὰ 'υρίζονε' ('υρίζω = γυρίζω, ἐπαιτῶ).

ἀντιστιβέρισμα τό, ἀμάρτ. ἀδιστιβέρισμα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστιβερίζω.

Τὸ ἐφ' οὗ τις στηρίζεται, ὑποστήριγμα: Φοβερό ἀδιστι-
βέρισμα εἶναι εὐτό. Ἡῦρες ἀδιστιβέρισμα τοσοῖ νῶμοι μου.

ἀντιστοιβάγμα τό, ἀμάρτ. ἀδιστοιβάγμα Κρήτ. ἀδι-
στοιβάγμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστοιβάζω.

1) Παλμός, τίναγμα, οἶον ἢ ἐξ ἐλαστικότητος ἀναπή-
θεις σφαίρας ἢ ἢ ἀποκατάστασις καμφθέντος ξύλου.

2) Ἡ διὰ τοῦ τόξου ξάνσις τῶν ἐρίων: Τὸ ἀδιστοιβάγμα
τῷ μαλλίῳ μὲ δοξάρι.

ἀντιστοιβάζω ἀμάρτ. ἀδιστοιβάσσω Κρήτ. ἀδιστοι-
βάζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. στοιβάζω.

1) Ἀναπάλλομαι, τινάσσομαι, οἶον ἐξ ἐλαστικότητος:
'Αδιστοιβάξε δὲ ξύλο κ' ἐβάρηκέ με εἰς τὸ μάτι. Ἀδιστοιβάξα
ὄδεν ἔπеса καὶ τάξε πῶς ἐσπάσανε τὰ μέσα μου (τάξε = ὑπό-
θεσε). Μὴ βροπατῆς δυνατά, γιατί' ἀδιστοιβάσσει τὸ σπίτι.
Συνών. τραντάζω. 2) Ξαίνω διὰ τοῦ τόξου: Ἀδιστοι-
βάσσω τὰ μαλλιά.

ἀντίστοιχα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίσχα Μύκ. ἀντίσχα Τήν.

Τὸ σύμπλεγμα σκ ἐκ τοῦ στιχ-σχ μετὰ τὴν ἀποβολὴν
τοῦ σι.

Ἀντιστοιχῶς, χιαστί, ἐπὶ συνδέσεως τῶν δύο ποδῶν
τῆς αἰγός, προσθίου καὶ ὀπισθίου: Ἀδίσχα κάμε τσ' βαστοῦ-
ρες (μπαστούρα = σύνδεσις διὰ σχοινίου τῶν δύο ποδῶν
ζώον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τρέχη) Μύκ.

ἀντιστοιχάρικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντιστ'κάρικα Σκῦρ.
ἀντισηκάρικα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀντιστοιχάρικος. Ἡ τροπὴ
τοῦ χ εἰς κ διὰ τὸ προηγούμενον σ. Ἡ συλλαβὴ ση ἐν τῷ
τύπ. ἀντισηκάρικα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντισήκωμα.

Κατ' ἀντίστοιχον τρόπον, κατ' ἀμοιβαίαν τάξιν, ἀμοι-
βαίως ἐνθ' ἀν.: Τ' Δευτέρα θὰ πάμε ἀντιστ'κάρικα 'ς τὸ πῖσε
τοῦ δεῖνα γὰ νὰ 'ρθοῦνε τσαὶ 'τοῖνοι ὕστερα 'ς τὸ θέρος μας
(πίσε = πῖσον, ὄσπριον ἐξ οὗ ἡ φάβα) Σκῦρ. Ἐμεῖς τ' ἀμπέ-
λιμα μας τὰ σκάβγομε ἀντισηκάρικα Αὐλωνάρι.

* **ἀντίστοιχος** ἐπίθ. ἀντίσκις τό, Ἡπ.

Τὸ σύμπλεγμα σκ ἔχει καθὰ εἰς τὸ ἀντίσκα, δι' ὃ ἰδ.
ἀντίστοιχα.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἀντιστοιχῶς ὀφειλόμενον, τὸ δανει-
κόν: Παροιμ.

Τ' ἀντίσκις βγάλ' τοῦ γείτονα καὶ κάκια μὴν τοῦ πιάνης
(ἐπὶ ἀποδόσεως ὀφειλομένου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4, 287).

ἀντίστρα ἢ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -στρα.

Κοντὸς χειροπληθῆς διὰ τοῦ ὁποίου στερεοῦται τὸ
ὀπίσθιον ἀντίον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ ἐνθ' ἀν.: Μ' χάλασι
ἢ ἀντίστρα κι δὲν ἔχον νὰ κάμουν τὴ δ'λειά μ' Αἰτωλ. Πάτα
τὴν ἀντίστρα νὰ σφίξ' τοῦ διασίδ' αὐτόθ. Συνών. χέρι.

ἀντιστράτης ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀντιστράτης.

Ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ὁ ἀμέ-
σως κατώτερος τοῦ στρατηγοῦ, ὁ οἶονε ἀντικαθιστῶν τὸν
στρατηγὸν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίστροφα ἐπίρρ. Ἡπ. κ. ἀ. — ΓΜαρκορ. Ποιητ.
ἔργ. 38 ἸΠολυλ. Διηγ. 87

Ἀντιστροφῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐπιδιωκόμενον ἢ
κανονικὸν ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἔνα κατέβαινε εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ
χωριοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀντίστροφα ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀκρο-
θαλασσίᾳ ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ἀχ, εὐκολώτερα κάνεις θ' ἀνάγκαζε μὲ τρόμο
τ' ἀχνὸ φεγγάρι ἀντίστροφα γοργὰ νὰ κόψη δρόμο
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἀν.

ἀντιστρόφι τό, Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. στροφος. Ἰδ. ΜΣτε-
φανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 445.

Τὸ φρύγανον, γνάφαλον τὸ Ἑλληνικὸν (gnaphalum
Graecum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών.
ἀσπροθύμαρο, σαρκόχορτο. [**]

ἀντιστύλι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. κ. ἀ.) Στερελλ.
(Ἀράχ.) Χίος ἀντί'στυλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀδ'στυλ'
Θράκ. (Αἰν.) ἂντιστύλι Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀδριστελί Κεφαλλ.
ἀντίστυλο ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 23 καὶ 223 ἀδίστ'λον Θράκ.
(Αἰν.) ἀντί'στυλιον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. στυλος. Διὰ τὸν
σηματισμὸν πβ. ἀρχ. προστύλιον, περιστύλιον κττ.
Ὁ τύπ. ἀδριστελί κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ τριστελί,
δι' ὃ ἰδ. τριστυλί.

1) Στυλὸς ὑποβαστάζων τι ἐνθ' ἀν.: Φέρε κάνα ἀντι-
στυλί νὰ στυλώσωμε τὴν περγουλιὰ (κληματαρεὰ) Ζάκ. Ἀντι-
στυλί μ' ἔκαμες κι ἀκκουμπᾶς ἀπάνω μου; αὐτόθ. Ἐβαλα
'ς τοῦ δέδρου ἀδ'στυλ' Αἰν. Βάλι ἐν' ἀντιστυλ' νὰ μὴν πῶς ἢ
κοιβάταινα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Κι ὅταν τὸ δέντρο ξεραθῇ καὶ γείρη τ' ἀντιστυλί,
Θανάσι Λιάκε, κι ὁ κισσός, τὸ ξέρεις, γονατίζει
(δηλ. τὸ ἀντιστυλί τοῦ κισσοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται)
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 223

Τὸ μέτωπό του εἶναι βαρὺ, θολό, συγνεφιασμένο
καὶ τὸ 'βαλεν ἀντίστυλο τὸ χέρι του μὴ πέση
αὐτόθ. 23. 2) Εὐλινος πούς κλίνης Κεφαλλ. Συνών.
στρίποδο. 3) Τὸ διαγωνίως προστιθέμενον στήριγμα
τῶν ὠτίδων τοῦ ἐξώστου Πελοπν. (Βούρβουρ.): Τὰ ξύλα
τοῦ μπαλκονιοῦ ἔχουν ἀντιστυλί. || Φρ. Ἀντιστυλί 'ς τὸ προσκέ-
φαλο (τὸ προστιθέμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον). 4) Πληθ.,
δοκοὶ τῆς στέγης ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἀνωτάτη
ὀριζοντία δοκός, ἡ διάτονος Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

ἀντιστύλωμα τό, ἀμάρτ. ἀντ'στυλούμα Στερελλ.
(Ἀράχ.) ἀδιστύλωμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστυλώνω.

Ὑποστήριγμα, ἔρεισμα ἐνθ' ἀν.: Ἀντ'στυλούμα γιὰ νὰ
μὴ γείρ' τοῦ δέντρου Ἀράχ. Ἐβαλα ἀδιστυλώματα 'ς τὰ κλή-
ματα Κύθηρ. Συνών. στυλάρι.

ἀντιστυλώνω Χίος — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 128 ἀδι-
στυλώνω Κρήτ. (Σέλιν.) ἀντιστυλώνου Εὐβ. (Κονίστρ.)
ἀντιστυλώνω Ζάκ. ἀντ'στυλώνου Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀντ'-
στυλώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντ'στυλώνου Στερελλ. (Ἀράχ.)
'διστυλώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἂντιστυλώνου Εὐβ. (Στρόπον.)
Μέσ. ἀδιστυλώνομαι Ἀνδρ. Κέρκ. ἀδιστελώνομαι Κεφαλλ.
ἀδριστελώνομαι Κεφαλλ. ἀδιστυλώνομαι Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. στυλώνω. Τὸ ἀνστ'-
λῶνον κατ' ἀνομ.

1) Ὑποστηρίζω, ὑπερείδω τι διὰ στύλου κλονιζόμενον ἢ ἐτοιμόρροπον Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) Χίος κ. ἀ. : Ἐλάττει νὰ ἔντισι"λώσουμι τοὺ ταράτσι μὴν κάμν' τσ'δὰ κι μᾶς πιάσθ' σὰν τσακανίδα Στρόπον. Τῇ διστύλωσα τὴν ἑλαῖα Σαρεκκλ. Ἀντιστύλωνσα τ'ν κριββατῖνα μ' κι δὲν πέφτ' Αἰτωλ. Εἶν' ἀντίσι- λυόμενον καλὰ τοῦ κλῆμα, δὲν πέφτ' τὴν αὐτόθ. διστύλωσε τὸ δουβάρ' μὲ δουρέκια γιὰ νὰ μὴ πέσ' Σαρεκκλ. || Φρ. Τῇ διστύλωσα (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἥτοι φαγὼν ἐξωογονήθη) Σαρεκκλ. β) Μέσ. μεταφ. ζωογονῶ, ἐνδυναμώνω, ἐνισχύω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) : Ἐφαγα λίγο ψωμί καὶ διστυλώθηκα Σαρεκκλ. Ἐφαγαμ' καὶ διστυλώσαμεν αὐτόθ. || Παροιμ.

Οὔλα ναι φάδια τοῦ κοιλιᾶς, μὰ τὸ ψωμί στημόνι, καὶ τὸ παδέρ' μοι τὸ κρασί οὔλα τ' ἀδιστυλώνει

Σέλιν. 2) Ἐπὶ τῶν ποδῶν, διαστέλλω, ἀνοίγω αὐτούς, ὥστε νὰ στεκώμαι σταθερῶς, οἶον πρὸς ἐπίθεσιν, ἄμυναν, ἄρσιν βάρους, ὠθησιν κττ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. : Ἀντιστύλωνσ' τὰ πονδάρια σ' τὸν τοῖχον κι ζούμπα πέρα τοῦ μπαούλου Αἰτωλ. Ἀντιστύλωκα τὰ πονδάρια μου τσαὶ κρατήθηκα Κονίστρ. Κι ἀδιστυλώνοντας τὸ ἑνα του πόδι εἶχε καταφέρει νὰ τὴν ρίξῃ . . . πρὸς τὸ κρεβάτι Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Καὶ μέσ. στηριζομαί που σταθερῶς διὰ τῶν ποδῶν ἢ τῆς ράχεως Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντιστυλώθηκα σ' τὸν τοῖχο τσαὶ δὲν ἔπεκα Κονίστρ. Γιὰ δὲ τὸν πῶς ἀδιστυλώθηκε! Ἄνδρ. Ἀντίσι' λιώθηκα σ' τὸν βράχον μὲ τὰ πονδάρια μ' κι βαστάχκα Αἰτωλ. Τί στέκισι αὐτοῦ ἀντίσι' λυόμενους! αὐτόθ.

άντισυνταγματάρχης ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *συνταγματάρχης*.

Ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ συνταγματάρχου, ὁ οἰονεὶ ἀντικαθιστῶν τὸν συνταγματάρχην ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίσφακο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) ἀδίσφακο Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *σφάκα*.

1) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀφέψημα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) 2) Ὁ ὁπὸς τῆς πικροδάφνης Κύθηρ. : Εἶναι πικρό, ἀδίσφακο.

ἀντισώνω Πόντ. (Κερασ.) ἀδισώνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *σώνω*.

Ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον, συμπληρώνω ἐνθ' ἀν. : Σοῦ ἔδωσα δέκα δραχμὲς καὶ σοῦ ἀδίσωσα αὐτὲς ποῦ χρωστοῦσες Λακων. Τ' ἀδίσωσαν τὰ προικιά αὐτόθ.

* **ἀντιτανυῶ**, ἀδιτανάω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *τανυῶ*. Τὸ ἀδιτανάω ἐκ τοῦ * ἀδιτανυῶ - * ἀδιτανῶ.

Ἐλκω ἐξ ἀντιθέτου, ἀνθέλκω : Τοὺς ἀδιτανάει τὸ δίχτυ (ἐπὶ ἀλιέων οἵτινες ἔλκοντες δίχτυον περιπλεχθὲν ὑποβρυχίως ἀνθέλκονται ὑπ' αὐτοῦ).

ἀντιτείνω Κύπρ. ἀδιτείνω Ἄνδρ. ἀντιτένω Λέρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιτείνω.

Ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ἐνθ' ἀν. : Ἄμα τοῦ μιλῇ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἀδιτείνει Ἄνδρ. Μὲν μοῦ ἀντιτείνης Κύπρ.

* **ἀντιτηνάλλη** ἐπίρρ. ἀντριτηνάλλη Καππ. (Ἀραβάν.) *ταντριτηνάλλ'* Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τῆς φρ. *τὴν ἄλλη*, δι' ἣν ἰδ. ἄλλος 3.

Τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριον, ἀντιμεθαύριον.

ἀντιτρόχι τό, ἀμάρτ. ἀντρόχ' Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀντρόδιν Κύπρ. — Πλιασιδ. Τὰ φκίόρ. τῆς καρκ. 57

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *τροχός*. Ἡ ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς *τι* κατ' ἀνομοίωσιν. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 122 κέξ. Πβ. καὶ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 71

1) Τὸ πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης τιθέμενον ἀντέρεισμα, λίθος, ξύλον κττ., ὅπως συγκρατῆται αὕτη ἀκίνητος Κύπρ. : Βάλε ἀντρόδιν σ' τ' ἀμάξιν νὰ μὲν τδυλίσῃ.

β) Ὑπομόχλιον Μακεδ. (Βελβ.) γ) Μεταφ. ἐμπόδιον, πρόσκομμα Πλιασιδ. ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Τδ' εἰς τὸν ἔρωταν ἀντρόδια | δίχως μέσα νὰ βρεθοῦσιν ἢ ἀγάπη ἔδειν' ἐν' φτώχεια | πὼν ἀρκοῦν νὰ χωριστοῦσιν (πὼν = ποῦ δέν). 2) Ὑποστήριγμα, στύλωμα Θεσσ. Συνών. ἀντισκάρει 2, ἀντιστύλι.

ἀντιτροχιάζω ἀμάρτ. ἀντροδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιτρόχι.

Προσαρμόζω, θέτω πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης ἀντιτρόχι : Ἄσμ.

Τ' ἀμάξι μου, Κυπριανέ, ἐν' ἔσ-σω ἀντροδιασμένον (ἔσ-σω = μέσα).

ἀντίτυπα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίπτυα Κρήτ. ἀδίπτυας Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίτυπος.

Εἰς ἀντικατάστασιν, ἀντί : Μίλησε ἐοὺς ἀντίτυπά μου (ἀντ' ἐμοῦ). || Ἄσμ.

Βρίσκω τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα, σκίφτω, φιλῶ τὴν κλειδωνιά ἀδίπτυας τοῦ κόρης.

ἀντίτυπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίπτυος Κρήτ. ἀντίτοπος Ἡπ. Λευκ. ἀντίτουπος Ἡπ. (Χουλιάρ.) ἀντίταφος Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀντίτατας Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀντίτυπο τό, λόγ. κοιν. ἀντίτυπον Σκόπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίτυπος. Οἱ τύπ. ἀντίτοπος, ἀντίταφος καὶ ἀντίτατας κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τόπος, τάφος καὶ τατᾶς (πατήρ). Ὁ τύπ. ἀδίπτυος κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τοῦ συμφώνου *τ* καὶ *π*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 179 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3, 75. Ὁ τύπ. ἀντίτοπος καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7926.

1) Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος Ἡπ. (Χουλιάρ. κ. ἀ.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) : Εἶναι ἀντίτοπος ὁ πατέρας του Λευκ. Αὐτὸς εἶναι ἀντίτουπος κι παραῖδιαιτος σὰν τοὺν μακαρίτ' τοὺν πατέρα μ' Χουλιάρ. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶν' ἀντίτοπος Νικολῆς Ἡπ. Μωρέ, κοντοῖ ταν τδ' ἔσκασε ὁ δεῖνα, ἀντίταφος ὁ πατέρας του Τρίκκ. Συνών. ἀντίκομμος, ἀντίσκασιος, ἀντίφτειασσιος, ἀντιχάραχτος. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντίξομπλο, ἀντιπατέρας. 2) Κακός, δύσκολος, ἐνοχλητικὸς Ἡπ. : Ἀφῆσέ τον τὸν ἀντίτοπο, μὴν τὸν πειράξῃς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀντίτοπος. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Θεαίτ. 156 Α «σκληροῦς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους». 3) Οὐδ., ἀντίγραφον Σκόπ. Συνών. ἀντίγραφο, ἀντισήκωμα 2. β) Ἐν τῶν πολλῶν ἐκτυπωθέντων σωμάτων οἰουδήποτε ἐγγράφου λόγ. κοιν. : Φρ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀντίτυπο τοῦ πατέρα του (ἐπὶ τελείας ὁμοιότητος). 4) Οὐς., ἀντιπρόσωπος, ἀντικαταστάτης Κρήτ. : Ἀδίπτυος τοῦ ἀδερφοῦ ἔρθα. Κάτσε παδὰ ἀδίπτως μου ὥστο νὰ γμαγεῖρω. Ἐγὼ δὰ πάω σ' τοῖς ἑλαῖς ἀδίπτως σοι (δὰ = θὰ). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 7873 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸν μπάιλον τὸν ἔστειλε κ' ἐκεῖνον δέχονται τον, | νὰ τὸν κρατοῦν ἀντίτυπον ὥσαν νὰ ἦτον ὁ ρῆγας» καὶ Η 7926 «νὰ εἶναι πιστοὶ κι ἀληθινοὶ σ' τὸν ρῆγαν»

